Падбярэзкая, Т. Афганістан... Памяць назаўсёды / Т. Падбярэзкая // Родныя вытокі (Докшыцы). — 2023. — 15 лют. — С. 4.

АФГАНІСТАН... ПАМЯЦЬ НАЗАЎСЁДЫ

Трыццаць чатыры гады таму савецкія войскі пакінулі Афганістан. Ваенная аперацыя, якая ішла больш за дзевяць гадоў, стала самым буйным па працягласці лакальным канфліктам пасля Вялікай Айчыннай вайны.

Для тых, хто застаўся ў жывых, Афганістан – гэта боль і смутак, якія нічым не заглушыць. Мы шануем сваю гісторыю, ганарымся нашымі землякамі, воінамі-інтэрнацыяналістамі, якія дастойна вытрымалі ўсе выпрабаванні.

Дзень памяці воінаў-інтэрнацыяналістаў для Дзмітрыя Разумовіча з Бягомля – асаблівы. Кожны год 15 лютага ў сваім двары ён вывешвае чырвоны сцяг як знак памятнай даты.

На службу ў Афганістан Дзмітрый Іванавіч прызваўся ў сакавіку 1981-га. Ужо тады ведаў, што бліжэйшыя два гады воінскі доўг трэба будзе выконваць на зямлі, дзе ідзе вайна.

– Пасля праходжання медкамісіі нас накіравалі спачатку ў Мар'іну Горку, а адтуль эшалонам у горад Тэрмез, што ва Узбекістане. Там на працягу двух месяцаў праходзілі паскораныя курсы маладога байца. Вучыліся страляць, прафесійна кідаць гранаты, кіраваць бронетранспарцёрам, а таксама выжываць у нязвыклым клімаце. У спякоту, якая пастаянна панавала ў гэтай азіяцкай краіне, вельмі хацелася піць. Таму, калі ўпершыню ўбачылі раку Амудар'ю, нават не сталі звяртаць увагу на тое, што вада ў ёй мутная, падобная на тую, што ў лужыне. Смагу наталілі ўдосталь, а на наступны дзень «зарабілі» сабе дызентэрыю.

Пасля ваеннай падрыхтоўкі Дзмітрыя разам з таварышамі накіравалі ў паўночны горад Афганістана – Кундуз. Там ён трапіў у разведку і быў прызначаны начальнікам радыёстанцыі.

– Жылі ў чыстым полі ў палатках і адначасова будавалі казарму, – працягвае афганец. – Але засяліцца так і не паспелі, бо адбыўся землятрус і жытло наша развалілася, як картачны дом. Прыйшлося будаваць нанова.

Дадому, гаворыць Дзмітрый, стараліся дасылаць толькі добрыя весткі і пазітыўныя фотаздымкі, каб лішні раз нехваляваць, не траўміраваць родных. Час ішоў, і вось яно – доўгачаканае вяртанне на радзіму. Моцныя абдымкі бацькоў, слёзы радасці і пачатак новага адрэзку жыцця – без вайны.

– Жадаю ўсім аднапалчанам моцнага здароўя, душэўных сустрэч і самае галоўнае – мірнага неба! – падкрэсліў у размове воін-інтэрнацыяналіст.

Таццяна ПАДБЯРЭЗКАЯ.